gått men icke sunit deras kropp, Hwaröfwer mycket sörjes.

7. Ja märker alle en och hwar, Som här i tiden seglar, Att skeppet bräckas kan med fart Af hafwets wågor höljas Och häftigt så förföljas.

8. Och den med werlden segla will, Med kötets lustar smeka, Och icke sig omwända will, Han skall med satan leka, Och ej af nåd få weta.

9. Att sener bot är ganska swår, Det må en hwar besinna, Och den ej wål i bättring går Han icke Himlen ärfwa får, Men blir i ewig jemmer.

10. De sofwa sött deß salighet Kan icke wi bestämma, Men tro och hoppas wi får det Att salig frojd de redan ägt, Den de också får äga.

11. Farwäl Kamrater, Bröder! Nu Det sista rovet höres; Jag tror wi träffas wål hos Gud, När wi till friden föres Och Himla-Harpor höres!

12. Jag denna wisa skrifwit har Till de Kamrater mine, De mina goda wänner war, Dem hafwer jag i mitt minne, De ej derur förswinne.

GS 1579

Fyra högst tänkwärda

Wisor,

Den Första:

I anledning af tidens märkeliga tecken.

Hwad gäller den dag, då den höga basunen 2c.

Den Andra:

Sånger wid några de wigtigaste förrättningar i det dagliga lefwernet.

Wak upp min själ, haf lustigt mod, 2c.

Samlade af Inga Christina Danielsdotter i Marjolehult uti Hjorthed S:n af Calmar Län.

Den Tredje:

Om Werldens ända.

Ack hwad jemmer, nöd, elände 2c.

Den Fjerde:

Till minne af de 20 års Ynglingar Johan Jonsson och Johan Johannesson i Stenberga Socken af Calmar Län, som den 30 Oktober 1841 drunknade i Sundet emellan Öland och Småland, af en deras Wän och Läskamrat Carl Gustaf Hemmingsson.

Twå Ynglingar i lifwet här 2c.

Alla deßa sjungas på låga och sorgliga melodier.

Westerwik, tryckte hos C. O. Ekblad & C. 1842.

Om Bönhörelsen.

11. O Jesu Christ! mitt hopp och tröst, Hör hwad jag har begäradt, Derjemte hör min swaga röst, Låt mig ej bli förfärad, Fast andakt min, ej warit ren, I bönen äfwen trög och sen, Så hjelp dock, Jesu! Amen.

Den Tredje.

Ack! hwad jemmer, nöd, elände Tycks mig icke wilja bli, När all werlden får sin ände? Jag mig tycker redan si, Hwad för grufligt dån och knall, Hwad för buller, brak och fall Lärer blifwa i den stunden, Så i höjden som i grunden.

2. Himlens stoder skola bäfwa, Jordens bottnar darrand' stå; Hafwet skall sig grufligt häfwa: Högsta bergen börja på Kullra ned med fasligt brak: Sjelfwa Himlens hwälfda tak Brytes ned och sönderbrister, Efter det sin styrka mister.

3. Sol och Måne blifwa blinda, Och förlora allt sitt sken; Stjernor lägg's i ewig linda, Bli till intet hwar och en. Höga murar, starka slott Sprängas kull af starka skott. Elden, elden börjar brinna Och i den skall allt förswinna.

4. Djeflar, gastar, spöken skråla, Efter domen nu är når. Wildjur tjuta, ryta, wråla, Som ej mer får wara här. Hafwets watten wänds i blod, Fisken dör i haf och flod. Folk af ångest torrka, twina, Få som mark i elden hwina.

5. Eld och swafwel häftigt regnar, Bränner upp båd' torrt och wått, Hwilket träffar wida wägar Öfwer det som Sodom stått. Ingen stad och intet land Blifwer skont för denna brand. Bister dag bland dagar alla Må man denna dag wäl kalla.

6. Ty här hjelper ej att bota, Resa upp hwad nederbryts: Ej med watten elden mota, Hwilkets kraft att släcka tryts. Fåfängt, fåfängt ropa hjelp, När som Herren ropar stjelp. Fåfängt då om ägor twista, Efter alla allt måst' mista.

7. En främmande Gäst blef qwarterad i huset, Han njöt der både frihet och ro; Han började smickra med kärlighetskruset, Erbjuda mig sin heder och sin tro; Mitt nej ökte mera hans håg, Beständigt han bedjande låg, Till deß han mig wunnen och fångslader såg.

8. Jag då utaf kärlek och wördnad betagen Förglömde förmaningar och bud, Som ömma föräldrar, så natten som dagen, Mig gaf till att tänka upwä Gud; Ty ungdom och wisdom äro twå, Dem sällan man på engäng kan nå, Dock wore det wäl om man dem kunde få.

9. När wänskapen ändtlig sin höjd hade hunnit Och jag fann mig stadder uti nöd, När lotten war kastad och spelet war wunnit, Då swek den jag tänkte bli mitt stöd. Förtwiflan mitt hjerta betog Och tårar mina ögon beslog Wid tankan på den som min oskuld bedrog.

10. Förgäfwes jag tänkte min ångslan att dölja, Förgäfwes jag tryckte min håg, Ty qwalet wid smärtan will hjertat förfölja, Helst når jag mig öfwergifwen såg; I enslighet begrät jag min nöd, Fick äfwen af föräldrarna stöd, Men qwalet wid smärtan blef likwäl min död.

11. På Adertonhundrade och tjugonde året Januari den tjugonde dag Undslapp jag det dolda men brännande såret, Då klockan slog Elfwa slag; Då andan utrann ur min kropp Och togs ibland Englarna opp Till höjden, dit hade jag mitt endaste hopp.

12. Föräldrarnas sorg kan ej någon beskrifwa, Ty fast jag nu bortgången war, Kan hända med alla, ånyo uppliswa Deras sår, en oliveplanta qwar, Så liten, så späder och ung, Att öka deras börda så tung: Den mödan belöne den himmelske Kung.

13. Den planta som jag uti dödsstundens tystnad Har lemnat åt er ömhet och wård, Se till att den icke må blifwa förwißnad Och torr uti er blomstergård; Se till den som utan försmar,

---

Sjunde Söndagen efter Trefaldighet.

Den Förra.

7. Ljuwa förbar, fön och präktig Werldens byggning tynas må. Wälle hon likwäl förfrådar Du in i grafwen i elden så. En grym och hårder dag; Ty det lilla Somarens flag, Swiltet har en flor förmågan, Länder allt i ljuan lågan.

8. Slutlig den, som hittwer ädmder, Den tyda mörka graf, Innan werlden blir så ödmjuk, Ur med allo taga at; Ty en ädan fallig lig, Ur ei god att fånnas wid. Sydlig den som lefwer sista, Jemnom går dock inter ilo.

9. Ljuwa är mäktig dem förtwara, Som sin hjonom satt sin tro. Så de ej i werlden wara, Så de dock i himlen bo. Skärtigares himmel från, Galt den andra plats sträcker. Ljuwa ofs allt till bästa wände Når all werlden får en ände.

Den Förra.

Ack! hwad jemmer, nöd, elände Tycks mig icke wilja bli, När all werlden får sin ände? Jag mig tycker redan si, Hwad för grufligt dån och knall, Hwad för buller, brak och fall Lärer blifwa i den stunden, Så i höjden som i grunden.

2. Himlens stoder skola bäfwa, Jordens bottnar darrand' stå; Hafwet skall sig grufligt häfwa: Högsta bergen börja på Kullra ned med fasligt brak: Sjelfwa Himlens hwälfda tak Brytes ned och sönderbrister, Efter det sin styrka mister.

3. Sol och Måne blifwa blinda, Och förlora allt sitt sken; Stjernor lägg's i ewig linda, Bli till intet hwar och en. Höga murar, starka slott Sprängas kull af starka skott. Elden, elden börjar brinna Och i den skall allt förswinna.

4. Djeflar, gastar, spöken skråla, Efter domen nu är når. Wildjur tjuta, ryta, wråla, Som ej mer får wara här. Hafwets watten wänds i blod, Fisken dör i haf och flod. Folk af ångest torrka, twina, Få som mark i elden hwina.

5. Eld och swafwel häftigt regnar, Bränner upp båd' torrt och wått, Hwilket träffar wida wägar Öfwer det som Sodom stått. Ingen stad och intet land Blifwer skont för denna brand. Bister dag bland dagar alla Må man denna dag wäl kalla.

6. Ty här hjelper ej att bota, Resa upp hwad nederbryts: Ej med watten elden mota, Hwilkets kraft att släcka tryts. Fåfängt, fåfängt ropa hjelp, När som Herren ropar stjelp. Fåfängt då om ägor twista, Efter alla allt måst' mista.

7. En främmande Gäst blef qwarterad i huset, Han njöt der både frihet och ro; Han började smickra med kärlighetskruset, Erbjuda mig sin heder och sin tro; Mitt nej ökte mera hans håg, Beständigt han bedjande låg, Till deß han mig wunnen och fångslader såg.

8. Jag då utaf kärlek och wördnad betagen Förglömde förmaningar och bud, Som ömma föräldrar, så natten som dagen, Mig gaf till att tänka upwä Gud; Ty ungdom och wisdom äro twå, Dem sällan man på engäng kan nå, Dock wore det wäl om man dem kunde få.

9. När wänskapen ändtlig sin höjd hade hunnit Och jag fann mig stadder uti nöd, När lotten war kastad och spelet war wunnit, Då swek den jag tänkte bli mitt stöd. Förtwiflan mitt hjerta betog Och tårar mina ögon beslog Wid tankan på den som min oskuld bedrog.

10. Förgäfwes jag tänkte min ångslan att dölja, Förgäfwes jag tryckte min håg, Ty qwalet wid smärtan will hjertat förfölja, Helst når jag mig öfwergifwen såg; I enslighet begrät jag min nöd, Fick äfwen af föräldrarna stöd, Men qwalet wid smärtan blef likwäl min död.

11. På Adertonhundrade och tjugonde året Januari den tjugonde dag Undslapp jag det dolda men brännande såret, Då klockan slog Elfwa slag; Då andan utrann ur min kropp Och togs ibland Englarna opp Till höjden, dit hade jag mitt endaste hopp.

12. Föräldrarnas sorg kan ej någon beskrifwa, Ty fast jag nu bortgången war, Kan hända med alla, ånyo uppliswa Deras sår, en oliveplanta qwar, Så liten, så späder och ung, Att öka deras börda så tung: Den mödan belöne den himmelske Kung.

13. Den planta som jag uti dödsstundens tystnad Har lemnat åt er ömhet och wård, Se till att den icke må blifwa förwißnad Och torr uti er blomstergård; Se till den som utan försmar,